

Казва ми след това един другар и аз се втурвам в шаба да го получа.

И ето това интуитивно спасяване този нагон, за който тъй често говори Достоевски: влизам.

- Писмото ми, дайте ми писмото! казах с тревожно предчувствие. И виждам как един идиот смутено стои пред печката и го държи в раката. Аз го сварих в момента, когато той щеше да запали цигарата си с него.

Странно е нали? Но Боже мой, аз сам не вярвам в тези неща, а съм седнал да ти бращюлева. Но нещо ме порази в този случка и аз съм все още в едно странно настроение.

Не съм сам в моята каюта. Другаря ми, най-добрия измежду всички може би, пуши отчаяно и разлиства някакъв технически журнал. Той се ядосва че съм го заставил, като гост на моята каюта да мълчи.

[В каютата е топло. Отвън свири северния вятър, откъснал се с болка ^{от} ширната руска степ, преминал Добруджа и Дунава. Същият ^{ти} този вятър ще премине Балкана, ще се втурне като в улей между Рила и Осогово, после тихо в изнемога ще се пръсне в хиляди въздишки там - в полите на Пирин.]

Мисля за тебе, Керано. Мисля за твоята душа, изтерзана до болка, срутена и сега отново възраждаща се. И ^{ти} да прощавам всичко, даже и неискренността за това, което най-много ти чувстваш.

Пишеш ми, че ти мислиш както мене за приятелството, а мене се чини, че аз ти казах - "приятелството е нюанс от голямата любов" /или нещо подобно/ и по-надолу, забравила може би това, което си пиесала от гърлугията, която е имало в стаята, продължаваш: да, аз повече обичам едно приятелство такова каквото го изнасяш ти, от колкото една любов.

Защо ме увещаващ в това, което сама не вярваш?

Но, моя прителко, аз съвсем не мисля, че мога да ^{те} се задължавам, нашите сърдечни връзки да достигнат такива граници. Ти ме вземаш за твой единствен приятел, аз ти благодаря безкрайно и ти отговарям с същото просторно приятелство, за което ти писах и по-рано, но да си илюзирам, че ти чрез него ми даваш повече от душата си от колкото нему, сама разбираш, че немога.

Но в тази забъркана логика, под бурята на някакво още не проявено чувство в душата ти, аз виждам именно тази прителка, каквато както в любовта неможе да има втора.

А как искрено звучат думите ти, Керано, там където пишеш своето моментно настроение!